

مجموع این نکات می‌تواند سکوی پرتاب یک بازیگر شود. منظورم از سواد، اصلا تحصیلات آکادمیک و دانشگاهی نیست. سواد یک بازیگر این است که چه قدر مطالعه می‌کند و کتاب می‌خواند و چه قدر سعی می‌کند خودش را به‌روز کند. باین پیش‌فرض، هر زمان که شرایط و امکانات خارجی برایش مهیا شود نقش خوبی در اختیارش قرار بگیرد؛ او با امکانات درونی و فردی‌ای که دارد بلد است که از آن نقش برای خودش یک سکوی پرتاب بسازد.

برای خود من هم طبق صحبت شما، واقعا شخصیت «کبری» در «خواب و بیدار» همان سکوی پرتاب بود که البته برای آن نقش زحمت بسیاری کشیدم و سختی زیادی را گذراندم. به معنای واقعی کلمه به‌خاطر این نقش، در آن در سن کم چند تار موی من سفید شد. خیلی تلاش کردم، تمرین کردم و آدم‌های این چنینی را دیدم تا آن اتفاق، در دست بیفتد. که بالاخره همه این‌ها به اضافه هدایت در دست کارگردان سریال، مهدی فخیم‌زاده این اتفاق شکل گرفت، طوری که مخاطب من را باور و قبول کند. در واقع شخصیت «کبری» برای تماشاگر در عین این که دوست داشتنی بود، کاملا باورپذیر بود تا جایی که بعد از بازی در «خواب و بیدار» تصور خیلی‌ها این بود که من یک دختر عقب‌افتاده‌ام!

به‌نظر من یکی از نکات موثر در این باورپذیری، ناشناخته بودن چهره‌ام بود. اگر یک بازیگر شناخته‌شده آن را بازی می‌کرد، مخاطب به دلیل این که پیش از آن نقش‌های بسیاری از او دیده بود، هرگز تصور نمی‌کرد که این شخصیت واقعا عقب‌افتاده باشد و باورش این بود که مثلا این خانم ایکس است که دارد نقش یک دختر عقب‌افتاده را بازی می‌کند. اما چون نقش خاصی از من ندیده بودند و نمی‌شناختند، همه مردم من را در قالب شخصیت «کبری» و یک دختر عقب‌افتاده پذیرفتند و باور کردند.

تجربه عینی هم از این برخوردها داشتید؟

بله، بسیار. برای مثال در آن دوران تا مدت‌ها با رفتن به بیشتر دفاتری که دعوت می‌شدم، متوجه می‌شدم که آن‌ها سن من را خیلی کمتر تصور کرده‌اند و فکر می‌کردند که قرار است یک دختر نوجوان ۱۴،۱۵ ساله به همراه پدر و مادرش برای مصاحبه بیاید که مشکل ذهنی هم دارد و عقب‌افتاده است؛ و یک‌باره با دختر جوان ۱۹،۲۰ ساله‌ای مواجه می‌شدند که به اندازه خودش زیبایی هم دارد و اصلا هم عقب‌افتاده نیست و برای همه عجیب بود. این‌ها مقوله‌هایی است که می‌تواند تاثیرگذار باشد. به‌رحال حرفه بازیگری دنیای عجیب و غریبی است.

امیدوارم که به زودی شاهد بهترین حال و بیشترین درخشش تان در این دنیای عجیب و غریب باشیم.
ممنونم. من هم آرزو می‌کنم که این آرزوی شما برآورده شود.

معتقدم که سکوی پرتاب هر بازیگری در تمام دوران‌ها سواد، هوش، استعداد و پشتکار اوست. یعنی فکر می‌کنم مهم‌ترین نکته برای هر بازیگری این است که ابتدا توان و داشته باشد، در کنار آن هوش، پشتکار و تلاش زیادی داشته باشد تا بتواند به آن چیزی که می‌خواهد، برسد. مجموع این نکات می‌تواند سکوی پرتاب یک بازیگر شود

مثلا در یک دوره‌ای پر مخاطب‌ترین سریال‌ها را در ماه رمضان داشتیم، در آن دوران بازی کردن در سریال‌های ماه رمضان برای بازیگرها یک سکوی پرتاب محسوب می‌شد و فرصت مناسبی برای دیده شدن توانمندیشان بود. در یک برهه‌ای هم ممکن بود مثلا بازی در فیلم‌های یک کارگردان خاص باعث دیده شدن آن‌ها شود و سکوی پرتاب محسوب شود... در شرایط حال حاضر و با صحبت‌هایی که شد ممکن است از نگاه یک نفر، وضعیت مالی خوب بازیگر سکوی پرتابش باشد، از نگاه شما چطور؟ چه چیزی را سکوی پرتاب این دوران یک بازیگر می‌دانید؟

همان‌طور که خودتان اشاره کردید، قبلا انتخاب‌ها طور دیگری بود. واقعا مباحث مالی، نگاه‌ها و انتخاب‌ها به قدری تغییر کرده که اصلا نمی‌توان گفت الان سکوی پرتاب یک بازیگر چه چیزی می‌تواند باشد. شاید حالا سریال‌های نمایش خانگی باشد چون اغلب بازیگران جدید از طریق بازی در سریال‌های شبکه نمایش خانگی ورود می‌کنند و دیده می‌شوند. البته به نظر من خود آن اثر در وهله اول است. چون وقتی یک فیلم یا سریال تاثیرگذار و پر مخاطب باشد طبیعتا بازیگرهای آن هم دیده می‌شوند و از آن کار، پیشنهادات دیگر و کارهای دیگری برایشان اتفاق می‌افتد و می‌توانند پیشرفت کنند.

اما به‌طور کلی معتقدم که سکوی پرتاب هر بازیگری در تمام دوران‌ها سواد، توان، هوش، استعداد و پشتکار اوست. یعنی فکر می‌کنم مهم‌ترین نکته برای هر بازیگری این است که ابتدا توان و استعداد بازیگری را داشته باشد، در کنار آن هوش، پشتکار و تلاش زیادی داشته باشد تا بتواند به آن چیزی که می‌خواهد، برسد.

تلاش برای حرفه‌ام، زندگی می‌کنم و سعی می‌کنم از آن لذت ببرم، حالا اگر در مسیرم پیشنهاد نقش خوب هم اتفاق بیفتد که خیلی عالی می‌روم و کار می‌کنم. اگر هم نشد، نشده من دارم زندگی‌ام را می‌کنم، این را بخشی از مسیر و سرنوشت کاری و زندگی‌ام می‌دانم و می‌پذیرم که این بخشی از شغل من است، ممکن است در یک دورانی خیلی خوب کار کنم، یک دورانی هم اصلا نتوانم کار کنم. ممکن است شرایط یا هر چیز دیگر اجازه ندهد که ایده‌آل ذهنی‌ام رقم بخورد.

درواقع باین مسئله در صلح، آرامش و پذیرش هستم. ولی شما حتما این سوال را بعد از از کارگردان‌ها و تهیه‌کننده‌ها بپرسید!

حتما! البته فکر می‌کنم که به‌طور کلی باید در مورد اولویت‌هایشان در انتخاب بازیگر سوال کرد. چون مدت‌هاست که با تماشای بسیاری از فیلم‌ها و دیدن یک تعداد چهره‌های تکراری در کنار چند چهره ناآشنا و نبود بسیاری از هنرمندان پیشکسوتی که حالا شاید مخاطب خیلی از خانه‌نشین بودنشان مطلع نیست؛ احساس می‌شود که اولویت‌های فیلمسازان برای انتخاب بازیگر، دیگر مانند قبل نیست، انگار یک چیزهایی جایجا شده!...

البته تازه کار بودن چهره‌ها ایرادی ندارد. همه ما یک روزی تازه کار بودیم و با یک کار اولی شروع کردیم...

درست می‌فرمائید اما اگر توانمندی هم کنارش باشد بهتر است!

بله این اصلا طبیعی و عرف است. به‌نظر من در این موضوع بحث مالی دخیل است. خیلی وقت‌ها که چهره جدیدی می‌آید یا به قول شما کسی که ممکن است آن توانی که در ذهن ماست را برای ایفای آن نقش نداشته باشد ولی انتخاب شده برای آن نقش، بحث‌های مالی وجود دارد؛ مثلا ابتدا دنبال یک بازیگر چهره رفته‌اند ولی از لحاظ مالی به توافق نرسیده‌اند، ناچار دنبال فرد تازه‌کاری می‌روند تا دستمزد کمتری بدهند یا اصلا دستمزد ندهند و خب نتیجه‌اش را هم داریم می‌بینیم، هر چه به این سمت می‌رود، کیفیت کارها هم پایین می‌آیند. در واقع این روزها اکثرا درگیر بحث‌های مالی هستند و با توجه به این شرایط ترجیح می‌دهند با بازیگر همکاری داشته باشند که به جهت مالی برایشان مقرون به‌صرفه‌تر باشد.

با توجه به تمام این شرایط، به‌نظر شما این روزها، سکوی پرتاب بازیگران چیست؟ از چه بابت؟

